

Francesc Reig, el quart president

Des del 1998, el Col·legi ha canviat molt. Francesc Reig, que després de 18 anys dóna el relleu com a president, ens parla de la seva vivència al capdavant i, amb molt de coneixement de causa i com a protagonista, d'aquests anys i del moment actual del COPLEFC.

Francesc X. Navarro i Alèxia Pérez

Assemblea de nomenament com a president (Esplugues de Llobregat, 1998).

FXN.– Quan vas acabar la carrera, pensaves que series president del COPLEFC?

FR.– En cap moment era el meu objectiu. Aleshores estava ocupat a buscar un camí professional. Just després de superar les oposicions a l'INEF, Guillermo Torres, responsable de formació al Col·legi, em va comentar que buscaven algú a Lleida. Vaig començar, doncs, com a delegat a Lleida, on érem 50 col·legiats i una de les meves fites aquells primers quatre anys va ser arribar a 100.

FXN.– Un esment de Lleida, doncs, casa teva...

FR.– A Lleida vaig copsar la generositat de la gent; quan es col·legiaven, ho feien per la il·lusió de pertànyer al col·lectiu.

FXN.– Com va ser el procés d'integració a la Junta i a la Presidència.

FR.– Després de la responsabilitat a la delegació a Lleida, en la qual em va substituir Xavier Torrebada, vaig continuar com a vocal de la Junta i quan Joaquín Coroba ho va voler deixar, es va plantejar si estaria disposat a agafar el relleu; que a més era generacional. Jo portava sis anys d'experiència i es tractava d'una certa continuïtat, malgrat que tenia algunes altres idees per aplicar. Però amb un gran handicap, que vivia a Lleida i no a Barcelona.

FXN.– Hi va haver pressions?...

FR.– No, en cap moment; potser hauria de qualificar-ho com a "pecats de joventut"..., perquè no sabia ben bé el cost vital que em comportaria.

M'agrada més posar la comunitat per davant de la individualitat. Diria, professió, ciutadania i societat!!!!

Moment de l'acte de celebració dels 25 anys del COPLEFC amb els quatre presidents, la Junta de Govern, la secretària general de l'Esport i diversos col·legiats d'honor (INEFC, 2008).

© Jordi Estruch

Reunió de la Junta a la seu renovada. També en aquesta pàgina, imatge de reconstitució de la delegació del COPLEFC a Lleida.

FXN.– Has hagut de tenir caràcter presidencialista?

FR.– El consens és una manera de teixir on no hi ha guanyadors ni perdedors, en què l'únic propòsit és fer les coses de manera encertada. Ara bé, hi ha algun moment en què toca ser-ho, també. En què cal dir sí o no.

FXN.– Quines són les obligacions del president del COPLEFC, sigui mirant endins i enfora?

FR.– Podria remetre'm al que estableixen els estatuts. Però per fer-ho més planer, he de dir que el president és un director d'orquestra amb una partitura de música clàssica i en altres casos el membre d'un grup de jazz; sempre, però, amb el propòsit comú de fer avançar la professió aportant cadascú el seu temps i talent amb generositat. Per tant, comporta tasques internes de direcció d'un equip professional, de direcció d'una Junta, i de representació institucional, a més de la gestió a nivell organitzatiu, econòmic i legal.

FXN.– Mirant en perspectiva els anteriors presidents: què en destacaries?

FR.– Només puc agrair-los la tasca feta, d'acord amb els reptes, els mitjans i les oportunitats de cada cas. I fer-ho extensiu a tots els membres de Junta que hi han estat vinculats. Tampoc no hauríem d'oblidar on va començar el Col·legi: en una sala d'estar d'un domicili particular; aquests són els nostres inicis.

FXN.– Com veus el col·lectiu de col·legiats?

FR.– En general, és generós i agraït amb les iniciatives. Altrament jo no hauria estat tant de temps en el càrrec. En el 98% dels casos tenim gent amb vocació que es "complica" la vida per fer coses amb pocs mitjans; si el sector ha avançat és perquè hi ha un lliurament incondicional.

AP.– I què sents quan assisteixes a un acte públic com a representant del col·lectiu?

FR.– No puc obviar que sents honor i responsabilitat per representar el col·lectiu, i mires de fer-ho amb dignitat. Ara bé, antigament el COPLEFC era convidat a molt pocs actes, i sèiem al darrere de tot, mentre que ara és convidat a primera fila o fins i tot a la mateixa taula presidencial, si s'escau. O sigui que amb els anys a nivell institucional hem situat el Col·legi al lloc que pertoca. I ho hem aconseguit a força de constància i treballar únicament en clau de col·legi professional, i molt important, sense prendre partit políticament.

FXN.– Per cert, quina valoració fas del mercat per als professionals actualment?

FR.– Els joves es troben en un entorn amb una oferta formativa desproporcionada, tant de grau com d'altres titulacions, i un mercat en què l'ordenació és simbòlica. Això genera tensions i fa que els itineraris professionals individuals siguin no solament durs, sinó que poden esdevenir frustrants. Amb la inversió de temps i diners que suposa la formació i amb aquest mercat en què l'economia submergida encara funciona, es crea una precarietat frustrant. Per tant, jo demano sumar esforços per millorar les condicions laborals i professionals.

FXN.– Per tant, els agents com a interlocutors del COPLEFC han de ser...

FR.– L'Administració i el poder polític, que té la

“Hem fet un quadre impressionista: amb molts petits i grans encerts hem creat un paisatge”.

DE PERFIL

En un lloc apartat de la ciutat, on antigament se situaven els espais de salut, la Universitat de Barcelona té el Campus Mundet. Envoltat de muntanya, pins i vistes, però també poblat d'alumnes, la figura esprimitxada d'Albert Batalla, com un Quixot idealista de l'ensenyament, ens rep amb afecte, empàtic i cordial, no gaire temps després d'un viatge professional i personal del qual ha tornat enriquit i amb les seves paraules sempre meditades i amb conviccions mudables, com un full sempre en blanc que ens ve a dir que és el fet de viure.

capacitat legislativa. El marc legal condiona la realitat. Aquesta pot ser tossuda, però el marc legal possibilita millores de futur. Evidentment, també el sector formatiu, les universitats públiques i privades. I els agents privats, perquè actualment és qui genera nova ocupació.

FXN.– Continuem parlant del mercat sociolaboral... ¿El Col·legi ha de tendir a ser el Col·legi de les Professions de l'Esport?

FR.– Home, hem fet passes en aquesta direcció, creant la figura de l'associat, per poder incorporar a la resta de professionals titulats de sector.

AP.– El col·lectiu de quan vas entrar no té res a veure amb el que és ara...

FR.– Aleshores el 93% eren docents i el 7% es dedicava a la gestió pública i municipal. Per tant, la composició del Col·legi ha canviat, com ens recorda un dels darrers estudis, el 56% de professionals treballen a l'àmbit públic i la resta al privat; però de les darreres promocions, només el 15% ho fa en l'àmbit públic.

FXN.– I com veus l'estructura del Col·legi?

FR.– S'ha de dir que al llarg d'aquests anys ens hem pogut autofinçar. I hem fet inversions, amb la remodelació de la seu i la celebració del 25è aniversari a cost zero per al col·legiat. S'ha pogut generar ocupació ampliant l'equip professional, sempre amb recursos propis. ¿Algú s'imagina el país que tindríem si les entitats públiques i privades fossin capaces –en aquests moments durs que vivim– d'invertir, de generar ocupació i tenir recursos per a nous projectes i nous reptes? Això és el que hem fet. No hem viscut de subvencions. Sempre hem seguit una política d'austeritat i contenció. Això ens permet ara redimensionar coses, certament.

Ras i curt

-Sol ponent o sol ixent?
M'agraden els dos moments.
-Ensenyar o dirigir?
Seré eclèctic:
ensenyar comporta dirigir i dirigir comporta ensenyar.
-Una data...
7 de març de 1998, d'inici com a president del Col·legi.
-Un esdeveniment...
Els Jocs de Barcelona.
-Un nom...
No donaré cap nom, per no desmerèixer els que no esmenti. Sí vull valorar que som més ciutadans que no clients; i això vol dir que no tot és mercat. Per tant, és important que les persones i les institucions i les entitats construeixin societat, que vol dir pensar en els ciutadans, en les persones. M'agrada més posar la comunitat per davant de la individualitat.
Diria, professió, ciutadania i societat!!!!

Francesc Reig envoltat de companys amb 25 anys o més de col·legiació (2014).

FXN.– Per exemple...

FR.– Podríem parlar de beques de postgrau per a estades a l'estranger. Però s'ha de debatre a fons: ¿a nosaltres ens correspon la recerca? Segons els estatuts, no. ¿I la internacionalització? En principi no podem ser els motors de la recerca, o de la internacionalització. Podem col·laborar-hi, però no és la tasca pròpia, segons el que estableixen els nostres estatuts col·legials.

FXN.– Si haguessis de sintetitzar la teva trajectòria, com l'explicaries?

FR.– Sempre dic que al Col·legi hem fet un quadre impressionista: amb molts petits i grans encerts, hem creat un paisatge. Quina ha estat la decisió més important? Totes sumen i ajuden a fer camí. Quan no pots fer grans canvis, cuida els petits detalls: la proximitat amb els col·legiats i el tracte i l'ajuda individualitzats que hem ofert.

FXN.– Quines consideres les claus per al creixement exponencial?

FR.– Des del primer moment vam decidir que havíem de col·legiar i ser a prop del col·legiat; va ser el nostre binomi motriu. Vam aprendre a captar col·legiats i a atendre'ls. Afavorits, evidentment, per l'increment de llicenciats i graduats i de la Llei 3/2008. Un binomi d'èxit que ara comença a ser copiat.

FXN.– Ha estat fàcil, dirigir el COPLEFC des de Lleida?

FR.– La veritat és que m'ha comportat un cost vital, de dedicació i desplaçaments, excessivament elevat, per a mi. Primer no n'era conscient, però amb els anys t'adones que el quilometratge s'acumula al cos.

© Jordi Estruch

© Jordi Estruch

© Jordi Estruch

FXN.– Fem autocrítica: alguna qüestió que et vingui al pensament...

FR.– Doncs una qüestió que es pot considerar de doble tall. Curiosament, en aquests moments estem preparats amb reserves pròpies per tenir adquirir seus pròpies a Girona, Lleida i Tarragona; és patrimoni, que es rendibilitza però a molt llarg termini. Això es pot veure com a virtut i també com a desproporció. Espero que s'entengui.

FXN.– Al Col·legi s'ha treballat en equip?

FR.– Quan vas sol, pots ser impacient i imprevisible. Quan vas en grup, primer has d'esperar el grup i maniobrar pensant en plural. La Junta, com a equip, hem passat moments diversos, i pel que fa a l'equip professional, hi ha hagut casos en què s'han frenat motors, perquè era més important mantenir l'equip, la manera de fer. Com a filosofia de Junta, el 98% dels acords han estat per consens, no pas perquè hi hagués una opinió dominant, sinó que teníem com a element comú la voluntat de fer avançar el Col·legi sense estalviar el debat, i si havia la reticència d'algun membre, el projecte s'aturava fins que tots aconseguíssim veure les virtuts del projecte o modificar-lo perquè tots el veiéssim avantatjós, útil i necessari. I si el consens es construeix harmoniosament, no surt un Frankenstein, que seria el sumatori d'interessos i personalismes.

FXN.– Mirant enrere, quines etapes remarcaries en el teu mandat?

FR.– Més que etapes, al principi hi havia moltes idees i molt pocs mitjans i oportunitats, però vam

VENT DE POPA

Viure sota el paraigua d'una llei, d'una obligatorietat, és còmode, però la llei pot canviar molt ràpidament. Ara bé, si un és útil, la realitat perdura més que el marc legal.

Dos llocs que han acollit l'Assemblea General del COPLEFC. A dalt, Museu Colet (2014). A sota, Sala d'Honor de l'INEFC-Centre de Barcelona (2013).

© Jordi Estruch

tenir –ho dic en plural, no solament jo– determinació, paciència i perseverança per assolir petites fites, fins que en un moment determinat ens van significar més mitjans i oportunitats, i aleshores el repte va convertir-se en la necessitat d'eleger les prioritats.

També ho podríem analitzar per paràmetres. Va costar més arribar als 1.500 col·legiats que no al 3.000, que va ser concretament Iñaki Jorquera, que el vam premiar amb un vol en globus, símbol de l'enlairament del Col·legi. Canviar la inèrcia va costar. I també va arribar un canvi, a partir de poder assumir una Gerència a jornada completa, és a dir, de la professionalització, un altre binomi que cal d'esmentar: professionalitzar el Col·legi i generar serveis.

AP.– El paper del COPLEFC en l'àmbit públic és prou reconegut?

FR.– Hem estat més centrats a fer que no pas a comunicar. Per una elecció de recursos, hem triat fer les coses bé abans que comunicar-les. A curt termini és una estratègia dolenta, però no a la llarga, crec jo. I parlant de "reconeguts", si vol dir "escollats", sí. Actualment som presents en els totes les institucions d'àmbit català: administratives i acadèmiques. Ara bé, ¿hem de continuar augmentant el grau d'influència?... Perquè per exemple en l'àmbit parlamentari i polític, jo almenys no en tinc aprenentatge. Per tant, incrementar la influència és una assignatura permanent. Però si ens comparem no solament amb els nostres homònims a l'Estat, sinó amb la resta de col·legis professionals en general, hem passat de ser un col·legi petit a un de mitjà i en pocs anys.

FXN.– Acabes d'introduir la relació amb els altres col·legis de l'Estat...

FR.– Abans érem el segon col·legi, després de Madrid. Ara el tripliquem. Si comparem l'evolució del nostre amb la resta de col·legis, podem dir que som al segle XXI i hem fet els deures. Al Consejo de

Francesc Reig va rebre el Diploma de Millor dirigent de l'any 2013 atorgat per l'ACDE, un dels millors reconeixements de la tasca feta al Col·legi.

COLEF ocupem una vicepresidència i hi tenim un pes específic molt gran. I sense voler entrar en polèmiques, que no és el meu desig, he de dir que el COPLEFC sense el Consejo de COLEF és més que viable, mentre que el Consejo de COLEF sense el COPLEFC ja ho veuríem.

FXN.– Quina realització has aconseguit que et deixa més satisfet?

FR.– Seria fàcil dir la Llei 3/2008, però només ens hi vam sumar, com un tren en el qual teníem seient assignat; hi pujaves o no, però el Govern tenia la determinació. En canvi, sí puc esmentar que el desembre del 1998, amb Pere Sust, Mercè Curull i Ramon Llorens vam crear la primera comissió per fer la regulació professional, promoguda per nosaltres; però al febrer següent els van canviar i... calia tornar a començar. Quant a realització assolida, destaco el binomi professionalització i serveis.

FXN.– Per cert, què va suposar que l'Associació Catalana de Dirigents de l'Esport et concedís la Distinció com a Millor dirigent de l'any 2013?

FR.– En primer lloc, un reconeixement a la trajectòria del Coplefc els darrers anys, i també un reconeixement a la meua tasca al capdavant.

FXN.– Quina fita t'hauria agradat assolir però no ha estat possible?

FR.– En la reforma dels estatus, obligada per la nova llei de col·legis professionals, s'ha incorporat la figura de l'associat. Però a final del 2015 no hem implementat la manera per poder fer el primer associat. I també la creació del primer CREFE (Centre de Recursos per a l'Educació Física i l'Esport).

FXN.– Completa, explicant-la, la frase següent: deixo el COPLEFC...

FR.– El relleu es passa amb millors condicions que

les que vaig trobar, tot i que ja no eren dolentes. I a més, preparat perquè el COPLEFC assumeixi nous reptes en diversos projectes.

FXN.– Com t'imagines el Col·legi d'aquí a deu o quinze anys?

FR.– El 2031 és el cinquantenari del COPLEFC. La decisió de comprar seus era pensant així, a llarg termini. Bé, si les coses surten de manera encertada, jo m'imagino un col·lectiu de 12.000-15.000 professionals, que representi el sector. També cal estar alerta a les influències d'Europa, d'on el que arriba no és una aposta pels col·legis professionals; podríem dir que això és una singularitat espanyola.

FXN.– I després de les eleccions, com serà el futur del president Francesc Reig?

FR.– Això passa ja al terreny plenament privat, només meu. ▶

D'esquerra a dreta, els presidents Carlos García, Carles Torrent, Joaquín Coroba i Francesc Reig.

FRC

Poc amant del protagonisme, de la palestra pública, amb un punt de timidesa en el parlar que pot posar distància, Francesc Reig ha estat president del COPLEFC per donar continuïtat a una tasca col·lectiva, professional, que ha crescut amb la vigoria social de l'activitat física i l'esport de braçat amb l'impuls dels Jocs Olímpics de Barcelona. El Col·legi continua, doncs, amb la seva empremta, i com ell ens recorda en aquesta entrevista, preparat per encarar un futur amb esplendor.